

Влес-Книга є альтернативною християнській Біблії як історіографічне джерело, що фіксує основи руської віри, яка є симбіозом науки та релігії, в яку своїми гносеологічними коренями сягають і юдаїзм, і християнство.

І саме в такій якості наша дохристиянська пам'ятка в нинішньому столітті утвердиться в свідомості не тільки українського народу. А той, хто бодай гіпотетично сприйме тезу альтернативності, вже тепер матиме власні відповіді на такі питання:

Чому ті самі люди, які обплывували Влес-Книгу й нависили на неї ярлик "Підробка!", тепер восхваляють її як пам'ятку "древней русской литературы"?

Чому офіційна історична наука не займається предметно дослідженням Влес-Книги?

Чому Влес-Книзі приписане низьке "язичництво" без жодної спроби розібратися у декларованому нею монотеїзмі віри пращурів наших?

Чому дорогий папір і блискуча поліграфія новітніх "перекладів" Влес-Книги не фіксують навіть спроби розібратися хоч би у канві декларованої нею 20000-літньої історії оріїв-русів?

Чому здійснена психотропна хвиля нав'язування українцям всесвітнього месіанства і фантастичної історії, яка увібрала в себе левову частку істинної історії оріїв-русів без жодного посилання на Влес-Книгу?

Моя відповідь проста: існує **хтось**, хто вже давно прочитав її як належить і добре знає -- чим же насправді є Влес-Книга. І той **хтось** має всі можливості маніпулювати нашою свідомістю, аби ми ніколи не узнали ані своєї історії, ані суті руської віри. Щоб "німії підлії раби" не вирвалися на вольні луки духовності пращурів.

Але є вже люди, які називають Влес-Книгу українською Біблією, або ж Книгою Буття нашого народу. І моя тонесенька перша книжка -- "Пісня ратна" -- стверджує саме це. У "Пісні ратній" через однойменний цілісний твір Кия-Влеса представлено зміст древніх Книг руської віри, фрагменти яких щедро цитуються Влес-Книгою. Геніальний твір Кия настільки ж високодуховний, наскільки й художньо-алегоричний. І це

може узрети кожен, у кого зіниці округло-сонячні, а не хрестоподібні.

Як дайджест орійської історії Влес-Книга представлена мною через хронологічну таблицю, крайні дати якої -- 19424 р. до н.д. і 878 рік. Публікація твору Кия і таблиці відкрила їх для наукової критики, і перший результат не забарився. Доктор технічних наук, професор Арнольд Кулинкович, який взяв на себе опонентський труд перевірки хронологічної таблиці, означив Влес-Книгу як макросторичний документ світового значення. Адже вона є надійним історіографічним джерелом, в якому в певній мірі зафіксована і світова історія.

Тут і всесвітній потоп 11823 р. до н.д., і його причини. Тут і великі переселення народів у X, V, IV, II, I тисячоліттях до нашої доби, і маршрут роду Кия -- на 17

наднаціональну науку. Органічно поєднуючи в собі, як у світовій філософії Буття, настільки відмінні сторони культури, руська віра формувала певний тип людини. Істоти тварно-Божої як пов'язі між ідеальним Творцем і матеріальним світом. Істоти вільної, просвітленої, свідомої безсмертя своєї душі. Високою духовністю віра світила всій древній Ойкумені як зразок для наслідування, будучи світовою і через запозичення її іншими народами.

Виражений фомулою Завіту "Бог є єдин, але множественен", монотеїзм руської віри давав високе розуміння Творця як Бога-Ума. Давав найвище тригностичне розуміння єдиного Творця як триєдиного Бога в перетіканнях Сварог-Дажбог-Суцый. Давав горде розуміння людини як частинки Творця, втіленої в матеріальну істоту. Людини

хижим і підступним ворогом, руси заснули в поколіннях своїх нащадків: Заснули відтоді, відколи ті перестали славити рідних богів і возславили чужих. Заснули міцніше, коли пращурне розуміння Творця було підмінено погансько-ідолоським антропоморфізмом. Але заснули тільки одним оком, бо у двоєвірстві зберегли пращурні звичаї і обряди. Заснули, аби вижити і пробудитись.

І такий час настав. Адже до нас, українців, із безвісті віків прилетіла блага вість од пращурів-русів. Прилетіла на сторінках Влес-Книги їхньою Матер-Славою, -- нашою правдою про наше славне минуле. Птицею-Славою та сіла на дереві нашого історичного безпам'ятства "хоч на годиночку спочить". Аби ми почули її, аби вникнули у зміст старовинних текстів, написаних тут-таки, на Україні. Текстів,

з прокляттям відлучені від орійського роду. Тоді ж вони поклялися знищити руську віру і стали перекручувати зміст П'ятикнижжя, роблячи в ньому все праве лівим і навпаки.

З такими текстами ознайомились ізраїльтяни та іудеї. З часом тексти доповнились всілякими близькосхідними віруваннями. Особливо значної переробки й доповнень вони зазнали після Вавилонського Полону, коли були записані як юдейська Тора.

Отож, у Ветхому завіті є дещо, що возходить до священних Книг руської віри, є й відомості про наших пращурів. І головним експертом у біблійній текстології був і ще довго буде Григорій Сковорода. Адже він 30 років свого життя присвятив тому, щоб відшукати в Біблії все наше і добре, яке називає Богом. На відміну від злого й чужого, яке називає Змієм. Точно так, як і Влес-Книга.

Для нас ця справа складніша, бо ми не знаємо ані змісту прадавніх книг, ані суті руської віри, ані навіть змісту Протобіблії. А пращури наші її непогано знали по усних переказах і впізнавали у Ветхому Завіті своє. Більш того -- вважали його руськими Ведами ще задовго до охрещень руських родів Аскольдом і Володимиром. Це й пояснює -- чому християнізація Русі відбулася без великої крові.

Але руси заснули у ньому до часу, бо вогонь пращурної віри -- негасимий. І він зійшов до нас не тільки зі сторінок Влес-Книги. Він жеврів у серцях останніх русів аж до часів найлютішого рабства, коли українці продавалися як скотина і цінувалися дешевше панської собаки.

Вогонь віри палахкотів полум'ям у серці її останнього волхва, яким був Тарас Шевченко. Він проривається до нас із натхненних рядків генія, даючи відповіді на поставлені Тарасом запитання "...що ми?.. Чиї сини? яких батьків? Ким? за що закуті?.."

А ми у своїй більшості оглохли, не чуєм, кайданами міняємось, правдою торгуєм. І за такими "достойними" заняттями ніяк не маємо часу, аби глянути вгору, щоб побачити істинну духовну постать національного Пророка. При okazіях називаємо його Творцем нації, але й батька Тараса вже декому мало -- Святого Тараса їм подавай!

І вже люди є -- одні хочуть Шевченка канонізувати державно, інші згодні і на церковну канонізацію. А це вже самозневаження нації, якщо ми, українці, все це допустимо. Як допустили "вовкулаку" і "вурдалаку", щоб на хвилі протесту справжня ганьба нації виглядала спасінням честі.

Петро КОМНАЦЬКИЙ,
член Національної спілки журналістів.

Чим же насправді є Влес-Книга

Гіпотеза

Пропонована вашій увазі публікація -- це журнальний варіант доповіді, виголошеної кузнецовським дослідником П.І.Комнацьким у київському Будинку вчених і присвяченої проблемам текстологічного дослідження "Велесової книги" ("Влес-Книги") -- відомої, але до кінця так і не вивченої літературної й історичної пам'ятки нашого народу. Власне, автор не сумнівається у її автентичності, інакше кажучи -- справжності й достовірності. А вже відтак робить ряд серйозних, принципових висновків, з якими, гадаємо, корисно ознайомитися як педагогам, учителям рідної словесності, так і літераторам, студентам-філологам і всім шанувальникам літератури, історії і мистецтва.

століть розтягнута мандрівка од Дніпра до Дніпра через Приуралля, Семиріччя, долину Інду, Дворіччя, Палестину.

Тут -- відомості про єдину Протодержаву глибокої давнини і про держави русів у різних місцях Євразії. Про перші часи наддніпрянської держави Кия і про заснування ним Києва у 1326 р. до н.д.

Тут -- відомості про наші етнічні корені й етногенез оріїв-русів. Про одвічну нашу автохтонність на своїй землі і про початок її як Святої Русі. Відомості про геокліматичні зміни на значних теренах Євразії і про глобальні катаклізми.

Тут відомості про 600-літню війну IV тис. до н.д., яка по географічній і етнічній масштабності може бути названа найпершою світовою. Воїстину Каїн убив Авеля. Але то в кінці війни. А на початку її хижий скотар Авель посунав на мирного хлібороба Каїна, щоб убити його у тій битві світів і світоглядів.

Влес-Книга фіксує основи руської віри, названої мною вірою з великої літери. Адже вона, будучи в першу чергу національною релігією, включала до себе і

як вінця Божого Творіння. Такий монотеїзм давав кожному народу можливість збагатити руську віру національними особливостями через власних людинобогів.

Монотеїзм такої віри мав найвищу пробу, бо не вступав у протиріччя з формальною логікою. Він органічно єднав душі вірників та національних людинобогів з соборною душею людства. А ту єднав із вселенською душею всіх минулих поколінь землян, називаною Богом Суцым. Суцього єднав із Сварогом як всесвітньою душею насельників усіх минулих світів. І таким чином робив кожного землянина потенційним співтворцем Бога у творенні світів прийдешніх.

Руська віра у вигляді прямих запозичень присутня в багатьох релігіях світу. Деформована до невпізнання, вона присутня і в антагоністичних їй релігіях. У тих, що сіють духовне рабство, темряву і забобонне мракобісся. А де ж поділися самі руси, які 4,5 тисячоліття відбивали релігійні та мілітарні агресії, спрямовані на знищення їхнього етносу?

Знесилені боротьбою з

які почати писатися за декілька тисячоліть до того, як над Нілом здійнялася перша піраміда. І навіть трішечки перед тим, як біблійний Ягве сотворив світ і людину.

Після воєнних і релігійних руїн IV та II тис. до н.д. залишився неперепаскудженим ворогами руської віри один-єдиний примірник Коси. Так називалися волхвівські Веди 5907--3597 р.р. до н.д., у які були вплетені тексти Руса і Купала (Матер Родів). Ця здвоєна священна Книга русів з Києм повернулася на Русь. По смерті Кия його син Лебедян завершує компіляцію з усіх п'яти священних Книг, задуману як єдину Протобіблію Древнього світу. Тут була і всесвітня істрія од сотворення світу, і етноісторія, і основи руської віри. З тим П'ятикнижжям у столиці держави Кия ознайомилися філістимляни й араби, які прийняли його в якості своїх священних текстів. Ще древні араби запозичили в русів білі одежі й п'ятикратну на день молитву.

А філістимляни через неповне століття вирізали в Трої своїх родичів-русів і після Троянської війни були